

„אפשר לאכול!“ נושמת לרוח חיה בעלת ה„פאב“ פרדריקה סגל, שאבי ריה המלאים יהיו הקיץ מודרניים.

בכל התקופות. עד המאה העשרים — כור רח המציאות. עד המאה העשרים, היה הצירוף מדיום הביטוי האמנותי העיקרי. במדיום זה, מתבקשת הדמות העגלגלה. חתיכה רזה יוצאת עלובה מאוד, במיג' כלות הדורמטיות של הצירוף. כל זאת שינתה המאה העשרים. המדיום מים החדשים — הקולנוע, הטלוויזיה, דיג'י מנות המסלול — הכניסו את המימד הר שלישי. עתה, הפך המראה המלא לליקוי. ליקוי רציני. המדיום החדש הגדיל והר עמיק כל צורה. הפך כל שומן למופרז ונלעג. המראה הרזה, לעומת זאת, הת אים יפה למדיום החדש, שהתבסס לא רק על המימד השלישי, אלא גם על התנועה, שדרשה גמישות זורחות — אותן קשה היה למצוא בחתיכה רחבת-מוותן.

ה מראה הריק שלט. בוריאציות שר נות, מאז שנות העשרים של המאה הנוכחית. הוריאציות אירעו בעיקר מעל החגורה. מתחתיה — נשארה הדרישה ל רון בחוקסה, ללא שינוי.

לאט. לאט. הלכה האשה המודרנית

והצטמקה. השנה. הציל איב סאן

לורן את המצב, החזיר קצת חיים

ל עצמות היבשות האלה

בשנות החמישים, הגיעה הרדיפה אחרי השדיים הענקיים למדוי שיגעון גדלות, גרמה לתופעות על-טבעיות כמו גיזין מנס וילד ונערות האמצע של הפלגיבו. בשנות העשרים, כמו בשנות השישים המ אחרות, הפך השד הנשי למיותר, וחתי כות אלגנטיות נהגו להדק את חזיהן בתח בושות. פיתרון מוצלח הרבה יותר גילו הנשים בשנים האחרונות, כאשר הצליחו, איכשהו, לגדול בלי שדיים כבלי. לשיא נלעג הגיעה טוויגי, שבמשך תקופת מה היוותה דמותה השדופה, בעלת חוטה-השדר רה המעוקם, סמליהופי של העולם הר מודרני.

ע ד השנה. מי שהחליט לשים קץ להשתוללותם חסרת הרסן של שונאי המין הנשי, היה איב סאן-לורן הגדול, בכבודו ובעצמו. ומה שאיב מחליט — נשות תבל עושות.

לפני שנה היה זה סאן-לורן שיצא עם מראה הפרוצה. שפתיים משורטטות בדמות לב, בצבע אדום לוהט. איפור כבד. שמ לוח הדוקות עם שסע לאורכן. נעליים על פלטפורמה. המון תלתלים שובבים על הפנים. כל אלה נרעדו לשוות לאשה הר הגונה ביותר את מראה הפרוצה הקלא- סית של ימי מלחמת העולם השנייה.

בהתחלה, צחקו כולם מהרעיון. אבל מי שמכיר את איב סאן-לורן ואת האופנה שלו, ומי שזוכר שהוא היה הראשון ש הפך את חליטת המכנסיים ללבוש ערב, יכול היה לנחש, שהאופנאי המפורסם יעשה את זה שוב.

האיפנאים ברחבי העולם, אם גם לא קיבלו את מראה הפרוצה בצורתו הסהר רה, אימצו לעצמם את מאפייניו העיק ריים. השפתיים הלוהטות, הכדים המבריק קים, ניצות היענה. לזה נוספו שמלות שיפון מתנפנפות, שפע פרחים מלאכותיים בכל מקום אפשרי ובלתי אפשרי, גבות מרוטות ומחשופים הנופכים את כל עניין השמלה לתלות על כלימה. התוצאה הת בקשה באופן טבעי: אם מחשופים — אז צריך הזה. עגלגל ומלא. אחרי הכל, לא נעים קצת לגלות, מאחורי מחשוף, מי ש טח חלק וריק.

אם כבר חזה, אז גם ישבן קצת מעוגל ושמן של בטן אין בהם כדי להזיק.

התוצאה: האשה הבשלה. יותר לא תצי טרכי להראות כמו בתך הקטנה במצב של תת-תזונה. דמותך החדשה: נשייות פוסעת על זוג נעליים בעלות עקבים של 15 ס"מ, עטופה בשמלה המזכירה כתונת לילה, או נחשפת בחליפה המורכבת ממכ נסים, חזיה ומעיל עליון תואם ומכ כסתורים. ומקושטת בשפע תלתלים עגרים. זילא. הכל יותר טוב משלך מהלך.

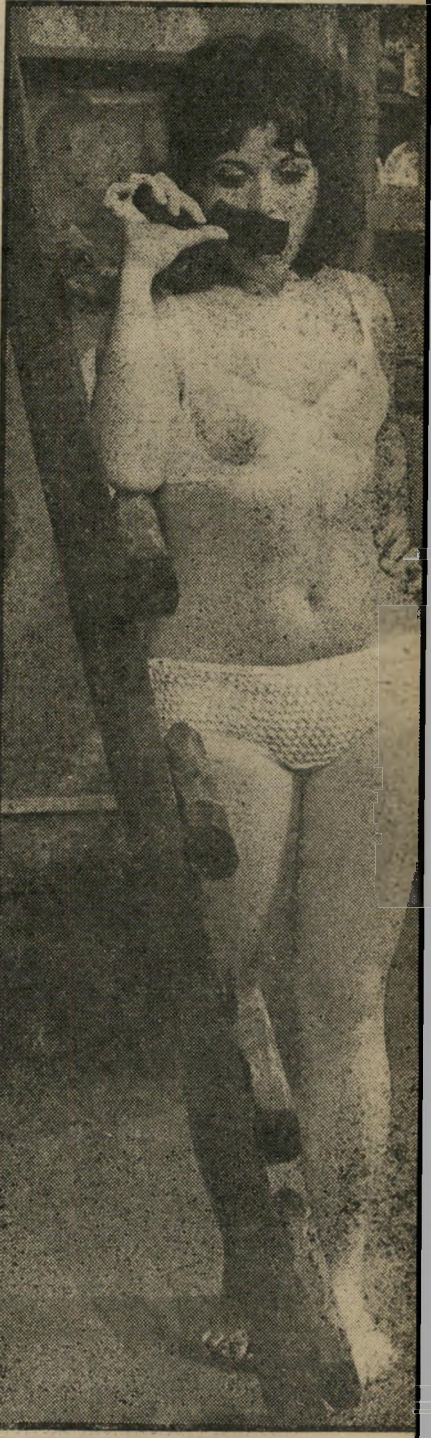
(המשך מעמוד 21)
גלה, בעלת הירכיים המלאות, הבטן הר בולטת קמעה, ברימוז עגלגל, ותחזה הר דשן. גם לחנה לא הפריעה עגלגלותה. באופן אישי, עד היום, „מי שהיה מעוניין בי, קיבל אותי כמו שאני“, היא אומרת. עם פרצופה המקסים, ועיניה הכחולות הנהר דרות, לא קשה להבין את המישהיה- מעוניין.

יחד עם זה, אין ספק שהיא הייתה בר מיעוט נדיר בין שחפניות דיזונגוף. עתה, היא תהיה פאר היצירה.

גם פאר יצירה אחרת, בעלת הפאב הצפון-תל-אביבי פרדריקה סגל, לא סבלה מעולם מעגלגלותה. מה יהיה עכשיו? „אני חושבת שלמרות האופנה החדשה, עדיין צריכות אלה, שיש להן נטייה לחשמין, לשמור על דיאטה“, אומרת פרדי. „מובן שעכשיו יהיה קל יותר, כשכמה טיפות שומן על הגוף לא תהיינה חטא יותר. אני עצמי מתכוונת להמשיך כמו קודם. כשר אני יושבת לאכול, אני לא מסוגלת להגר ביל את עצמי. אני אוהבת לאכול טוב.

„רחמים משמיים“ נאנחה ל- רוחה הקוסמטיקאית ליויקה שנאלצה לרעוב כדי לא לפרוץ את המקסימום.

„אפשר לנוס“ נגעת תיקי דיין, שלקראת נישואיה הכניסה את עצמה ליישורי דיאטה, כדי לחופיע לפחות מי תחת לחופה לפי דרישת האופנה דאז.

„מקרונים ולחם“ וגם המאה, אוהבת בעלת הסלון העגלגלה מטיבעה אנטה נויבירט. עד היום סבלה קשות.